

Arrest

nr. 261 006 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken. U bent geboren op X in X State, Nigeria. U woonde bij uw ouders en broers en zussen in Ubukwa (u kent de correcte spelling niet). Uw vader overleed op 15 maart 2014. Na zijn begrafenis op 15 juni 2014 hoorde u van uw oom M., de broer van uw vader, dat u moet trouwen met zijn baas en dat u voor het huwelijk VGV zou moeten ondergaan. U wilde echter geen VGV ondergaan en besloot hierop naar uw oom J., de broer van uw moeder, in Benin City te gaan. Uw oom J. gaf u onderdak en verklapte niemand dat u bij hem verbleef.

Nadat u ongeveer een jaar bij uw oom J. verbleef, verkrachtte hij u op 26 augustus 2015 en dwong hij u om zijn huis te verlaten. U belandde op straat en leerde daar madame G. kennen. Ze nam u op in haar huis. U leerde er haar te vlechten. V., de dochter van madame G., verbleef in Europa en zocht iemand om te werken in haar salon. Madame G. stelde hierop voor dat u bij haar dochter zou kunnen werken. U besloot om op het aanbod in te gaan. U legde een eed af en u wist dat u haar 25.000 euro zou moeten terugbetalen voor de reis. Jullie spraken af dat u haar zou terugbetalen met het geld dat u zou verdienen. U reisde naar Italië. Daar aangekomen hoorde u dat u naar Oostenrijk moest gaan omdat het salon van de dochter van G., V. daar was. Per trein reisde u naar Oostenrijk. U werd aangehouden door de Oostenrijkse autoriteiten en u werd opgesloten in een opvangcentrum. U verklaart dat V. u zei dat u daar weg kon gaan en dat u voor haar kon werken. U verliet hierop het opvangcentrum en u ging naar V.. Eens daar moest u in de prostitutie werken. U verklaart dat u ongeveer één jaar in Oostenrijk werkte. Vervolgens verklaart u dat u opnieuw werd gearresteerd door de Oostenrijkse autoriteiten en dat u werd gerepatriëerd naar Italië. In Italië nam u contact op met de vriend van V., L.. Omdat u nog geld moest aan V., begon u voor L. te werken. U betaalde hem huur en u gaf ook geld om V. af te betalen. U merkte echter dat L. niet al het geld aan V. overmaakte en u besloot hierop om niet langer voor L. en V. te werken. U nam contact op met V. en u vertelde haar dat u stopte om voor haar te werken en dat u haar niet langer zou betalen. Ze zette u echter onder druk om toch te blijven betalen. U hield voet bij stuk. U ging bij uw vriend wonen en u dacht aan een manier om Italië te verlaten omdat u bang was voor represailles van L.. Om geld bij elkaar te verzamelen om Italië te kunnen verlaten, besloot u om terug te werken als prostituee op de plek waar u altijd heeft gewerkt. Op 20 mei 2018 benaderde een man u. Hij vroeg uw prijs en u stapte in zijn auto. Hij reed een eindje uit de stad, naar een plek die u niet kende. Daar toegekomen had de man een mes en bedreigde hij u. Hij vertelde dat iemand hem vroeg om u te doden en hij wilde u verwonden met het mes. U slaagde erin om te ontsnappen. U geraakte gewond aan uw hand. U kon na de aanval terugkeren naar de plek waar u altijd werkte en vervolgens naar uw vriendje. Uw vriendje hielp u om geld bij elkaar te krijgen om naar België te komen. Op 20 juni 2018 arriveerde u in België en op 25 juni 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U beviel op 19 april 2019 te Genk van uw dochter D.H.U.. Haar vader is E.C., een Nigeriaan die sinds 2016 in Italië woont en er erkend werd als vluchteling. U vreest dat ze uw dochter ook zullen willen besnijden. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verschillende medisch attest voor van u en uw dochter ivm vrouwelijke genitale verminking (verder VGV). Hieruit blijkt dat u en uw dochter geen VGV hebben ondergaan. Daarnaast legt u medische documenten voor waaruit blijkt dat uw dochter gehoorproblemen heeft en dat ze hiervoor in behandeling is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Betreffende uw verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde dat uw oom M. u in Nigeria wou laten besnijden en u wou uithuwelijken aan zijn baas en uw oom J. u misbruikte. U kwam terecht bij madame G., die stelde u voor om Nigeria te verlaten om een beter leven te leiden in Europa, namelijk door te gaan werken in het kapsalon van haar dochter V.. V. en haar vriend dwongen u in Europa echter in de prostitutie en iemand trachtte u te doden. Volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Betreffende uw beweerde gedwongen huwelijk kunnen volgende opmerkingen geformuleerd worden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u **bij de DVZ op geen enkel moment melding maakte van een gedwongen huwelijk**. Integendeel. Zo verklaarde u in de 'Vragenlijst CGVS' dat u vreest VGV te moeten ondergaan omdat het moet in uw familie en u 14 jaar was toen ze u zegden dat u het moest doen. Daarop vluchtte u van uw ouders weg. Verder gaf u aan dat uw familie zei dat het weigeren om u te laten besnijden niet goed zou zijn voor u **als u wou huwen** (vragenlijst CGVS dd. 15 mei 2019, vragen 4 en 5). **Op geen enkel moment haalt u tijdens uw interview bij de DVZ een vrees voor een gedwongen huwelijk aan**. U werpt dit echter wel plots op tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Daar verklaarde u plots dat uw oom M. wilt dat u zou trouwen met een man maar dat u hiervoor VGV zou moeten ondergaan. Dat je niet kan trouwen zonder VGV te hebben ondergaan (zie notities CGVS, p 9). Redelijkerwijs kan worden verwacht dat u deze vrees voor een gedwongen huwelijk eveneens zelf spontaan zou aanbrengen indien u werkelijk meent hierdoor te zullen worden vervolgd ingeval van terugkeer naar Nigeria. **Dat u dit geheel heeft nagelaten bij de DVZ doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen dienaangaande en het gedwongen huwelijk komt dan ook verzonnen over**. Verder is het opmerkelijk dat u niet eens de volledige naam van uw toekomstige echtgenoot kent, terwijl u wel exact zou weten hoeveel de bruidsschat bedroeg (zie notities CGVS, p 23). Tevens kan worden opgemerkt dat uw oom M., indien hij werkelijk zou willen dat u met zijn voormalige baas zou trouwen, niet veel moeite heeft gedaan om u te zoeken nadat u was weggelopen. U verklaart immers dat u, nadat u was weggelopen naar uw oom J. in Benin City een 'gewoon' leven had en dat u niet weet of uw oom M. u is komen zoeken (zie notities CGVS, p 23-24). Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat een gedwongen huwelijk uitzonderlijk is in Nigeria, zeker in Zuid Nigeria waar Edo state zich bevindt, waar kindhuwelijken zelfs niet zouden voorkomen door de verschillende wetten die er gelden (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). **Aangezien u afkomstig bent uit Edo State, in Zuid Nigeria en gezien uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent het gedwongen huwelijk, slaagt u er niet in om elementen aan te brengen waaruit zou blijken dat u een verhoogde kans zou hebben op een gedwongen huwelijk**.

Betreffende uw beweerde vrees voor VGV voor uzelf (en uw dochter H.) kunnen volgende opmerkingen geformuleerd worden.

Vooreerst blijken opnieuw een aantal inconsistenties tussen uw verklaringen bij de DVZ en die op het CGVS de geloofwaardigheid van dit motief aan te tasten. Zoals hogerop reeds werd aangehaald, linkte u in de verklaringen die u aflegde bij DVZ de dwang om u te laten besnijden, de reden waarom u het huis van uw vader ontvluchtte, op geen enkel moment aan een gedwongen huwelijk. Sterker nog. Waar u bij de DVZ verklaarde dat je het moet doen in uw familie, u 14 jaar was toen ze zegden dat u het moest doen en het uw ouders en de familie van uw vader waren die wilden dat u het deed (vragenlijst CGVS dd. 15 mei 2019, vragen 4 en 5), verklaarde echter tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw vrees voor een huwelijk en bijgevolg VGV begon na de begrafenis van uw vader (zie notities CGVS, p 20). U was echter **16 jaar** bij het overlijden van uw vader zoals u ook zelf aangeeft (zie notities CGVS, p 6). Bij het CGVS bleken het ook plots niet meer uw ouders te zijn die aandrongen op VGV. Immers, toen de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg wat uw moeder vond van VGV, gaf u aan dat ze het idee niet goed vond en u verduidelijkte dat ze op uw leeftijd er niet echt voorstander van was. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg wat uw vader vond van VGV, gaf u aan dat hij al dood was en hij er daarvoor nooit iets over zei (zie notities CGVS, p 21). Verder verklaarde u bij de DVZ dat zowel uw moeder als uw vader van de 'Beni' etnie zijn (zie verklaringen DVZ, dd 24/07/2018, vraag 6e). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat uw moeder een andere etnie heeft dan uw vader. U geeft aan dat ze van Delta is en niet van Beni (zie notities CGVS, p 9). **Door – wederom- incoherente verklaringen af te leggen, in casu over de etnie van uw moeder - een aspect dat een rol speelt bij de prevalentie van VGV -, wordt uw (algehele) geloofwaardigheid verder gefnuikt**. Uw verklaringen over de kennis die u over VGV zou hebben aan de hand van de info die u van uw moeder kreeg (zie notities CGVS, p 21), is bijgevolg niet aannemelijk.

Bijkomend is het wel zeer vreemd dat u zich afkeerde ten aanzien van VGV terwijl u geen leeftijdsgenoten kent die VGV hebben ondergaan (zie notities CGVS, p 22). U kan alleen aangeven dat u de pijn niet zou aankunnen.

Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS u vraagt waarom u zich dermate tegen de traditie verzette, zegt u dat u weet wat u wilt.

Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS u verder bevroagde, zegt u dat u geen VGV wilde omdat u niet wilde trouwen. Gezien uw relaas een aaneenschakeling is van incoherenties (en het beweerde gedwongen huwelijk reeds ongeloofwaardig bevonden werd - supra), kan ook aan uw vrees

voor VGV geen geloof worden gehecht. Er dient tevens gewezen te worden op de informatie omtrent VGV toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt allerm minst dat besnijdenis in Nigeria als een standaardis wordt beschouwd en zonder enige inspraak wordt uitgevoerd. De algemene prevalentiegraad in Nigeria bedroeg in 2017 zo'n 18,4 procent, Nigeria wordt daarbij beschouwd als een land met een matig tot laag prevalentiepercentage, waarbij drie vierde van de vrouwen geen VGV ondergaan. Verder blijkt uit deze informatie dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal uitgevoerde VGV; generatie na generatie wordt er minder VGV uitgevoerd. Daarnaast wijst men op grote verschillen in de prevalentiegraad naargelang de staat. U verklaarde geboren te zijn in Edo state waar de prevalentie in 2017, 37,1 procent bedroeg. Dit wijst er op dat een meerderheid van de meisjes er niet besneden worden. U verklaart zelf dat de vriendinnen in uw dorp geen VGV hadden ondergaan (zie notities CGVS, p 22). **Zodoende kan VGV in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd en dient u een persoonlijke vrees voor besnijdenis concreet aan te tonen, waar u allerm minst in slaagde.**

Ook ivm uw aangehaalde vrees dat uw dochter VGV zou ondergaan onder druk van uw oom M. (zie notities CGVS, p 27) bij terugkeer naar Nigeria kan geen geloof worden gehecht. Immers, bent u niet in staat, door de opeenstapeling van leugenachtige verklaringen, om aannemelijk te maken dat uw oom M. u zou dwingen om VGV te ondergaan. Zodoende kan u ook niet aannemelijk maken dat uw dochter, wanneer ze ongeveer vijftien jaar zou zijn (u geeft immers aan dat de traditie binnen uw familie is om de meisjes op die leeftijd VGV te laten ondergaan), zou gedwongen worden door uw oom M. om VGV te ondergaan (zie notities CGVS, p 21). Bovendien kan worden opgemerkt dat de vader van uw dochter net zoals u tegen VGV is gekant (zie notities CGVS, p 27). Uit informatie blijkt dat de **beslissing om VGV toe te passen hoofdzakelijk berust bij de vader of de moeder** en de houding van de grootouders (of andere familieleden) vrij onbeduidend zou zijn. Hun mening kan worden beschouwd als die van een wijs persoon, zonder ander belang. Ook al proberen andere verwanten deze beslissing te beïnvloeden, toch beperken hun drukmiddelen zich in deze context tot bedreigingen in verband met de steun. Een ouder die zich verzet tegen de besnijdenis van zijn minderjarige kind in een gemeenschap die VGV toepast, kan maatschappelijk worden gediscrimineerd en kan worden uitgesloten omdat hij zich in strijd met de familiale en culturele tradities gedraagt. Echter, deze houding van de gemeenschap kan niet worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op bovenstaande maakt u niet aannemelijk dat u werkelijk uw familie in uw dorp bent ontvlucht omwille van een gedwongen huwelijk en omdat u vreesde dat u (hierdoor) VGV zou moeten ondergaan. Bijgevolg slaagt u er evenmin in aannemelijk te maken dat u naar uw oom J. bent gevlucht, laat staan dat deze u onder druk kon zetten door te dreigen uw familie te verwittigen dat u bij hem onderdook.

Betreffende uw beweerde vlucht naar uw oom J. er het beweerde misbruik door hem kunnen bijkomend volgende opmerkingen geformuleerd worden.

Vooreerst blijken uw verklaringen bij de DVZ en die op het CGVS opnieuw inconsistent, wat de geloofwaardigheid van dit motief verder aantast. Zo blijkt uit uw interview bij de DVZ dat u van uw kindertijd tot uw vertrek uit Nigeria op 18 februari 2016 in **11, Ebuwa street, Edo state** woonde (zie verklaringen DVZ, afgelegd op 27/07/2018, vraag 10). Uit de Vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ op 15 mei 2019 blijkt echter dat u ruim een jaar bij uw oom J. zou hebben gewoond. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat u naar uw oom J. in **Benin City** bent gegaan op **5 juli 2014** (zie notities CGVS, p 24) en dat u daar woonde tot wanneer hij u uit het huis zette op **26 augustus 2015** (zie notities CGVS, p 13). Nadien woonde u nog zes maanden bij Madame G., alvorens Nigeria te verlaten (zie notities CGVS, p 14). **Indien u werkelijk bij uw oom J. woonde (omdat u geen VGV en gedwongen huwelijk wilde ondergaan) en u daar bedreigd en misbruikt werd door hem, is het niet aannemelijk dat u initieel bij de DVZ verklaarde dat u van uw kindertijd tot uw vertrek in Ebuwa street woonde en geen vermelding maakte van het jaar dat u bij uw oom J. woonde.**

Ook over het beweerde misbruik van uw oom J. legt u geen coherente verklaringen af wat, wederom, een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van uw relaas. U verklaarde immers bij de DVZ dat uw oom J. u steeds misbruikte, dat hij 'telkens als u weigerde met hem seks te hebben hij dreigde om uw familie op de hoogte te brengen'. U herhaalde nogmaals dat hij dit steeds deed. (zie Vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ op 15/05/2019, vraag 5)

Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat uw oom J. u éénmaal heeft verkracht. Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS u verder vroeg of het misbruik één maal heeft plaatsgevonden, gaf u aan dat het éénmalig was en dat uw oom J. u vervolgens uit het huis heeft

gezet (zie notities CGVS, p 13). Verder verklaarde u bij de DVZ nog dat u wegvluchtte na het misbruik van uw oom J. (vragenlijst CGVS ingevuld dd. 15/05/2019, vraag 5) terwijl het op tijdens uw onderhoud op het CGVS heel anders klonk. Daar verklaarde u dat uw oom J. zei dat u zijn huis moest verlaten en u voegde eraan toe dat hij uw spullen naar buiten gooide (zie notities CGVS, p 13). **Gelet op bovenstaande slaagt u er geenszins in om op een geloofwaardige manier uw verblijf bij uw oom J. - laat staan de omstandigheden waarop - te beschrijven, wat opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnt.**

Bovenstaande ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw beweerde vlucht van uw familie in uw dorp (omwille van een gedwongen huwelijk en omdat u vreesde dat u (hierdoor) VGV zou moeten ondergaan) en uw beweerde verblijf en vlucht bij uw oom J. (omdat die u misbruikt zou hebben) ondermijnt dan ook reeds op voorhand uw verklaringen dat u plots op straat belandde in Benin City en zo in de handen van Madame G. - de vrouw die samen met haar dochter V. uw vertrek naar Europa geregeld zou hebben - belandde.

Betreffende uw beweerde vertrek naar Europa en het feit dat u uw reis moest terugbetalen door gedwongen prostitutie kunnen bijkomend volgende opmerkingen geformuleerd worden.

Opnieuw dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw verklaringen bij de DVZ en die op het CGVS meermaals inconsistent blijken ter zake. U verklaarde bij de DVZ dat een dochter van een vriendin van uw moeder uw reis betaalde en dat u niet weet hoeveel ze betaalde (zie Vragenlijst DVZ ingevuld op 24/07/2018, vraag 36). Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat u wel degelijk wist dat u 25.000 euro zou moeten betalen aan de dochter van G., V. (zie notities CGVS, p 15). Tevens blijkt dat u Nigeria heeft verlaten met de hulp van V., die helemaal geen vriendin is van uw moeder (zie notities CGVS, p 14). Verder verklaarde u bij de DVZ dat u naar Europa was gelokt met de bedoeling om in Afrikaanse shows te dansen en te spelen (zie Verklaringen DVZ, ingevuld op 24/07/2018, vraag 31). Tijdens uw verklaringen bij het CGVS verklaarde u echter dat u naar Europa kwam om daar te werken in een kapperszaak (zie notities CGVS, p 14). Verder verklaarde u bij de DVZ dat u per abuis in Oostenrijk terecht kwam. U verklaarde er dat u naar Milaan wilde gaan, maar dat u een verkeerde trein nam (zie Verklaringen DVZ, ingevuld op 24/07/2018, vraag 22). Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat V. u vroeg om naar Oostenrijk te komen (zie notities CGVS, p 14). Verder verklaarde u bij het CGVS dat u geen internationale bescherming vroeg in Oostenrijk (zie Verklaringen DVZ, ingevuld op 24/07/2018, vraag 22). Uit informatie in uw administratief dossier blijkt echter dat u wel degelijk internationale bescherming vroeg in Oostenrijk op 20 juni 2016 en op 18 april 2017 (zie informatie in uw administratief dossier). Bovenstaande talrijke inconsistenties betreffende uw reis en tijd in Europa ondermijnen verder in ernstige mate uw geloofwaardigheid ter zake.

In verband met uw verblijf in Italië (en Oostenrijk) haalt u aan dat u gedwongen werd om u te prostitueren en dat u bedreigd werd met de dood wanneer u trachtte te stoppen met de prostitutie. U verklaarde dat u niet wist dat u in Europa in de prostitutie zou belanden maar dat u dacht dat u in een kapperszaak zou gaan werken (zie notities CGVS, p 14). Echter, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het beeld van jonge vrouwen uit Benin City, die niets zouden weten van migratie en prostitutie, niet correct is. Immers door onder andere de vele sensibiliseringscampagnes (EASO COI "Nigerian Seks trafficking of women" van oktober 2015, p. 16-18) worden de vrouwen weldegelijk bekend met de jobs die hen te wachten staan in Europa. Dat u die tot het tweede middelbaar naar school ging (verklaring DVZ, ingevuld op 24/07/2018 punt 11) een dergelijk blind vertrouwen in en gebrek aan argwaan zou hebben ten aanzien van G. en V., die u beide amper kende, kan niet worden aangenomen in het licht van deze context in Benin City.

U verklaarde dat u ongeveer één jaar in Oostenrijk verbleef en u er door V. gedwongen werd zich te prostitueren. U gaf aan dat als u in de nacht terugkwam en u geen geld had, ze u riep en u sloeg en dat steeds gebeurde. Na één jaar kwam de Oostenrijkse politie naar de plek waar u werkte. U werd gearresteerd en naar Italië teruggebracht (zie notities CGVS, p 15-16). Het is wel heel opmerkelijk dat u - die zich tegen uw wil moest prostitueren en die vaak geslagen weg - naliert bescherming te vragen bij de autoriteiten van het land waar u verbleef.

Nog opmerkelijker is dat u - nadat u naar Italië gedepoteerd werd en u dus eindelijk van V. die u in de prostitutie dwong en die in Oostenrijk verbleef verlost was - bij uw aankomst in Italië V. zelf opbelde om te zeggen dat u in Italië was. Daarop belde ze haar vriend die u kwam ophalen en u aangaf dat u zich in Italië verder moest prostitueren. U trok zelf bij deze man die u in de prostitutie dwong in, omdat u geen plek had om naartoe te gaan en u geen geld had.

In Italië prostitueerde u zich gedurende zeven maanden om dan weg te vluchten, omdat de vriend van V. niet al het door u verdiende geld doorstortte. Daarop dreigde de vriend van V. u te zullen doden wanneer u niet meer betaalde (zie notities CGVS, p 17).

*Helemaal opmerkelijk is dat u - nadat u eerder uit de handen van V. ontsnapte en u ditmaal uit de handen van haar handlanger ontsnapte die ermee dreigde u te doden - gewoon terug in dezelfde buurt ging werken. Toen u gevraagd werd of u dan niet bang was, gaf u aan dat u natuurlijk bang was. Toen de dossierbehandelaar u vervolgens vroeg waarom u dan in dezelfde buurt ging werken, gaf u aan het niet te begrijpen. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat u terug in die buurt ging werken, omdat het de plek is die u kende, u er 7 maand werkte en u er daarom terugkeerde. Later gaf u aan dat u nooit dacht dat V. of haar vriend iemand zouden sturen om u te doden (zie notities CGVS, p 20). **Gelet op bovenstaande herhaaldelijke ondoorleefde gedragingen, maakt u helemaal niet aannemelijk dat u door V. en haar vriend onder druk gezet werd uzelf te prostitueren, laat staan dat ze u bedreigden (of de opdracht gaven u te doden) indien u ermee zou stoppen.** U verklaarde verder dat de vriend van V. op 20 mei 2018 iemand stuurde om u te doden, maar later gaf u dan weer aan dat de man die u wou doden niet zei wie hem de opdracht had gegeven (zie notities CGVS, p 17-19). Ook de vaststelling dat u na uw ontsnapping en de moordpoging naliel bescherming te vragen aan de Italiaanse autoriteiten terwijl u met uw verwondingen in het ziekenhuis belandde, ondergraaft wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde feiten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u contact had met de Italiaanse autoriteiten, met name bij uw verzoek om internationale bescherming en het bekomen van de tijdelijke verblijfsvergunning (zie notities CGVS, p 4 en 19). Verder verklaarde u dat u niets meer van V. en L. heeft gehoord nadat u ontsnapte aan represailles omdat u niet langer voor hen werkte. Ook uw vriendje waarvan u verklaart dat hij in Italië woont, heeft niets meer van hen gehoord. (zie notities CGVS, p 27-28).*

Volledigheidshalve dient er op te worden gewezen dat, uw vrees dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst, namelijk Nigeria, het relaas waarbij u voorhoudt in Oostenrijk en Italië te zijn gedwongen tot het zich prostitueren, kan niet kan leiden tot het erkennen van de vluchtelingenstatus of het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze feiten deden zich voor buiten Nigeria, zodat deze problemen niet dienen worden meegenomen in de beoordeling van uw vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van uw land van herkomst, Nigeria, gezien de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land van de nationaliteit (in casu Nigeria). Er dient bovendien te worden opgemerkt dat u aangaf dat u nu en dan nog contact heeft met uw moeder, broers en zussen die in Nigeria wonen (zie notities CGVS, p 7). Er werd gesproken over problemen die uw oom M. nog veroorzaakte, maar op geen moment haalde u aan dat naar boven kwam dat uw familie ooit problemen kende wegens uw niet terugbetaalde schuld van de reis of het feit dat u V. en haar vriend ontvluchtte. Een vrees is bij terugkeer naar Nigeria wegens een terugbetaalde schuld van de reis of het feit dat u V. en haar vriend ontvluchtte is er niet en haalde u ook nooit aan. U verklaarde weliswaar dat u in Nigeria een eed moest afleggen waarbij er juju wordt toegepast. Echter, nergens uit uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u enige vrees koester omwille van deze eed. Wanneer u immers nadrukkelijk wordt gevraagd wie u vreest, refereert u uitsluitend naar uw oom M. en uw oom J.. U geeft aan dat u hen vreest omwille van het gedwongen huwelijk, de gedwongen VGV en omdat uw oom J. u zou hebben verkracht (zie notities CGVS, p 20). Tevens dient te worden opgemerkt dat juju volledig op bijgeloof gestoeld is en elk objectief vaststelbaar element mist.

Er dient verder op gewezen te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blijk heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland.

Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u, desgevallend bij terugkeer naar Nigeria, als ook uw familie, mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege V. of L. betreft. Dit orgaan is ook actief in de staat waar u woonde en komt tussen om slachtoffers van mensenhandel en hun familie te herenigen. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie of geweld. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft.

Uw advocaat haalt aan dat u kampt met psychologische klachten maar dat u niet op consultatie kon gaan bij een psycholoog omwille van de huidige sanitaire situatie. Uw advocaat verduidelijkt echter niet op welke manier uw mentale toestand uw vermogen om coherente verklaringen af te leggen heeft aangetast, zodat hieruit niet kan worden afgeleid dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat bent om een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen. Dienaangaande dient erop gewezen dat u geen opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet overmaakte aan het CGVS. Gelet op het gestelde in voormeld artikel wordt u dan ook geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Uw advocaat haalt tevens aan dat de tegenstrijdige verklaringen (tussen uw verklaringen afgelegd bij de DVZ en het CGVS) te wijten zijn aan het feit dat de taal van het onderhoud – Engels- niet uw moedertaal is (zie notities CGVS, p 29). Echter heeft u zelf aangegeven bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming dat u het Engels voldoende beheerst om de problemen die hebben geleid tot uw vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (zie 'Verklaringen betreffende procedure' ingevuld door de DVZ op 24/07/2018). Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat er een probleem was met de taal, noch heeft u hiervan melding gemaakt, integendeel, tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat uw interview bij de DVZ goed is verlopen (zie notities CGVS, p 3).

Betreffende de algemene veiligheidssituatie in Nigeria kan tot slot worden opgemerkt dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie 'COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram' dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de **medische attesten VGV** voor waaruit blijkt dat u en uw dochter intact zijn. Dit wordt geenszins in twijfel getrokken.

Verder legt u medische documenten voor waaruit blijkt dat uw **dochter gehoor problemen** heeft. Met betrekking tot de medische situatie van uw dochter, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure.

Dit is een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen. Het attest van geboorte van D. H. U. toont hoogstens aan dat ze geboren is op 19/4/2019 te Genk en u de moeder bent van D. H. U..

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van "artikelen 2 en 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM); artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953; artikel 15, b en c) van de komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking hierna Kwalificatierichtlijn); artikels 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5, en 48/7 juncto 62, van de Vreemdelingenwet; artikel 17, § 2, van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (B.S., 27 januari 2004 - hierna KB CGVS); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, de onafhankelijkheidsplicht, de onpartijdigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Kennelijke beoordelingsfout".

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

"1. Met betrekking tot de bijzondere procedurele noden

Volgens verwerende partij zou verzoekster geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Verzoekster is een vrouw van 23, die slachtoffer is geweest van:

- Posing tot gedwongen huwelijk op 16 jarige leeftijd
- Posing tot genitale verminking
- Incest
- Gedwongen prostitutie
- Moordpoging

Verzoekster is ernstig getraumatiseerd. Dit is niet meer dan normaal na de hierboven opgesomde problemen.

Verzoekster wordt niet gevolgd door een psycholoog, daar er in gans Limburg geen psycholoog beschikbaar bleek voor verzoekster (een kandidaat-vluchteling).

Verzoekster heeft weldegelijk bijzondere procedurele noden.

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt: [...]

Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van de verzoekster, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoekster werd voorgelegd.

Dit werd in casu niet correct gedaan.

De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: [...]

De tegenpartij heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met de psychologische kwetsbaarheid van verzoekster.

In een arrest nr. 221.242 van 15 mei 2019, herinnert Uw Raad echter eraan dat : [...]

Daarom moet de bestreden beslissing ten minste nietig worden verklaard, zodat bepaalde specifieke steunmaatregelen kunnen worden genomen.

[...]

2. Motieven van de bestreden beslissing

Het CGVS motiveert zijn beslissing op basis van volgende elementen: [...]

Opmerkingen met betrekking tot de motivering van de bestreden beslissing

Voorafgaand: trauma van verzoekster

Aangezien de subjectieve vrees beoordeeld dient te worden, moet men rekening houden met de persoonlijkheid van verzoekster.

Verzoekster heeft intussen jarenlang misbruik ondergaan, zowel binnen haar familie als erbuiten. Ze is niet naar school geweest sinds haar adolescentie en komt uit een gewelddadig patriarchaal milieu.

Verzoekster is slachtoffer van gendergerelateerd geweld, zowel in het land van herkomst, als in Europa. Hierdoor is zij kwetsbaar. Deze kwetsbaarheid is gedefinieerd in artikel 20 van de Kwalificatierichtlijn en hernomen in de definities van artikel 1 van de Vreemdelingenwet. We kunnen deze bijzondere kwetsbaarheid niet gewoon wegdenken, stellende dat het relaas van verzoekster niet geloofwaardig zou zijn, zonder rekening te houden met het feit dat het juist deze kwetsbaarheid is die het relaas vertellen moeilijk maakt.

Verzoekster lijdt zonder twijfel aan post traumatische stress symptomen. Bij het onderzoek naar geloofwaardigheid, moet men rekening houden met het subjectief karakter van de vrees.

Aangezien de vrees subjectief mag zijn, dient rekening gehouden te worden met de persoonlijkheid van verzoekster om haar te evalueren.

Verzoekster heeft een hele geschiedenis van gendergerelateerd geweld binnen en buiten de familie achter de rug.

Ze is niet lang naar school geweest en komt uit een zeer patriarchaal milieu.

Slachtoffers van zwaar seksueel geweld hebben een bijzondere kwetsbaarheid, die het nog moeilijker maakt om over de feiten te spreken.

Deze kwetsbaarheid is gedefinieerd in artikel 20 van de Kwalificatierichtlijn en ook hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet. We mogen deze kwetsbaarheid niet negeren omdat het relaas niet geloofwaardig zou zijn, zonder ermee rekening te houden dat het juist die kwetsbaarheid is, die het vertellen van het verhaal heel erg moeilijk maakt.

Verzoekster is zwaar getraumatiseerd.

Het relaas van een getraumatiseerd persoon kan ongeloofwaardig overkomen. Het zeer uitgebreide rapport over kwetsbaarheid in de asielprocedure van het BCHV stelt hierover: [...]

Dit rapport stelt vast dat vele asielzoeksters, die getraumatiseerd zijn, er niet in slagen om hun relaas op een geloofwaardige manier te vertellen. Het BCHV verwijst hierbij naar uitgebreide literatuur, die aantoonde dat het omgaan met trauma mechanismen in gang zet, die ervoor zorgen dat slachtoffers de gebeurtenissen willen uitschakelen in hun hoofd, of anderszins gaan inkleuren. De impact op het vertellen van het relaas is zeer groot.

[...]

Bij de evaluatie van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster, dient rekening gehouden te worden met haar traumatische geschiedenis. Zij onderging zeer ingrijpende traumatische ervaringen: maandenlang seksueel misbruik (verkrachtingen) door haar oom, gedwongen prostitutie, moordpoging.

Voorafgaand 2: confrontatie met tegenstrijdigheden

Verzoekster werd tijdens het interview bij het CGVS niet op alle tegenstrijdigheden met hetgeen zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken gewezen. Zij heeft hierop dan ook niet kunnen reageren en deze tegenstrijdigheden kunnen verklaren.

Dit is in strijd met artikel 17 § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

a. Met betrekking tot de vrees van verzoekster voor een gedwongen huwelijk

- Verzoekster vertelde niets over haar vrees voor een gedwongen huwelijk bij DVZ

Verzoekster heeft psychologische problemen en zeer veel stress. Zij deed haar interview in het Engels, niet haar moedertaal. Verzoekster heeft inderdaad een aantal zaken véél te rudimentair verteld. Dit is te wijten aan een taal-probleem en stress.

Verzoekster legt het probleem veel beter uit bij het CGVS. De VGV werd voorgesteld in het kader van een huwelijk met een man die oom M. kent. Het huwelijk zou al geregeld zijn, maar er was nog geen datum voorzien.

Verzoekster wilde niet besneden worden, maar wilde ook zeker niet gedwongen worden om te huwen.

- Verzoekster kent de volledige naam van haar toekomstige echtgenoot niet

Verzoekster heeft haar toekomstige echtgenoot nooit ontmoet. Zij is onmiddellijk afkerig geweest van het idee om met iemand te moeten trouwen. Zij heeft onmiddellijk geweigerd en is weggelopen.

Dat verzoekster de naam van haar toekomstige echtgenoot niet kent, kan haar niet verweten worden. Er was bovendien nog geen huwelijksdatum bekend. Het huwelijk was nog niet concreet gepland.

- Men heeft niet veel moeite gedaan om verzoekster te zoeken nadat zij is weggelopen

Het is voor verzoekster niet mogelijk te weten of zij werd gezocht. In elk geval heeft niemand haar gevonden bij oom J..

Het is waarschijnlijk dat de familie ook oom J. heeft opgebeld of op een andere manier gevraagd waar verzoekster zou zijn.

Verzoekster is daarvan niet op de hoogte.

Dat zij niet op de hoogte is, kan haar niet verweten worden.

- Een gedwongen huwelijk is uitzonderlijk in Nigeria

Een uitzonderlijke situatie maakt haar nog niet onmogelijk.

Bovendien, over de prevalentie van gedwongen huwelijken voor kinderen in Nigeria, kan men het volgende lezen: [...]

Bijna de helft van de Nigeriaanse meisjes worden uitgehuwelijkt voor hun 18de verjaardag.

Dit uitzonderlijk noemen is bedenkelijk.

Bovendien is de context van het gedwongen huwelijk ook ten zeerste geloofwaardig. Na het overlijden van de papa van verzoekster, wordt oom M. gezinshoofd. Hij wil zo weinig mogelijk kosten voor het gezin maken. Een meisje uithuwelijken is kostenbesparend en brengt zelfs op (bruidsschat).

In deze context worden heel wat meisjes uitgehuwelijkt.

[...]

Dat verzoekster op jonge leeftijd het huis verlaten heeft, kan objectief vastgesteld worden in het dossier.

Zij liep weg omdat zij gedwongen werd een kennis van haar oom M. te huwen.

b. Met betrekking tot de vrees voor VGV voor verzoekster en haar dochtertje

- Inconsistenties tussen de verklaringen bij DVZ en bij het CGVS

Opnieuw wordt aangehaald dat verzoekster bij DVZ slechts haar vrees voor VGV vertelde en die slechts bij het CGVS linkte aan het gedwongen huwelijk.

Na het overlijden van haar vader, werd verzoekster gezegd dat zij zou moeten trouwen met een oud-collega van haar oom M.. Voor dit huwelijk moest zij zich laten besnijden.

Het is dus pas na het overlijden van haar papa dat verzoekster effectief vrees kreeg voor besnijdenis.

De ouders van verzoekster hebben haar nooit tot VGV gedwongen.

- Onduidelijk waarom verzoekster zich tegen de traditie zou verzetten

Men hoeft niemand anders te kennen die VGV ondergaan heeft, om te weten dat het verminken van geslachtsorganen niet goed is.

Het is eerder verbazingwekkend dat er mensen zijn, die in de heilzaamheid van deze praktijk geloven.

Het argument van het CGVS houdt geen steek.

- Lage prevalentie VGV in Nigeria

Verzoekster was 16 jaar toen zij van thuis wegliep. Op 16 jarige leeftijd mag men niets zelf beslissen. Ook niet om VGV al dan niet te ondergaan.

Het is oom M. die besliste dat verzoekster VGV moest ondergaan, zodat zij kon huwen met de ex-collega aan wie ze beloofd was.

De prevalentie van VGV mag dan relatief laag zijn, verzoekster kiest niet zelf in welk vierde van de vrouwen zij zit: degene die besneden worden of niet.

- Beslissing om VGV toe te passen berust bij vader en moeder, dus voor dochtertje geen vrees voor VGV

Verzoekster vreest bij terugkeer gedwongen te zullen moeten huwen met de man aan wie zij werd beloofd. In dat geval zal haar dochtertje naar het gezin van oom M. gaan, aangezien het een kind is uit een andere relatie.

Verzoekster zal dan niet langer als ouder kunnen optreden, zodat de redenering van het CGVS niet langer opgaat.

Verzoekster zal haar dochtertje niet kunnen beschermen van VGV.

c. Met betrekking tot de vlucht naar oom J. en het misbruik door hem

- Inconsistentie over het adres waar verzoekster verbleef tot aan haar vertrek uit Nigeria

Het adres van oom Joseph is [...] Edo state.

Verzoekster verbleef daarvoor op een andere plaats, namelijk in het dorp Ubukwa. Zij bleef daar tot 2014, waarna zij naar Benin City ging, naar haar oom.

Verzoekster heeft blijkbaar één en ander niet begrepen bij DVZ. Er is geen enkele reden waarom zij over haar verblijfplaatsen niet de waarheid zou vertellen.

Opnieuw dient erop gewezen te worden dat het Engels niet de moedertaal van verzoekster is, hetgeen zich ook tijdens het interview bij het CGVS deed voelen. Verzoekster begreep moeilijk de vragen en antwoordde vaak naast de kwestie.

- Verzoekster vertelde bij DVZ dat er meermaals misbruik was, bij het CGVS hield ze het op één verkrachting

Verzoekster werd op 16 jarige leeftijd gedurende één jaar lang misbruikt door haar oom J. bij wie zij ingetrokken was.

Verzoekster bevond zich in een moeilijke situatie, weg van haar thuis. Zij kende niemand in Benin City, behalve oom Joseph.

Deze laatste maakte misbruik van de situatie en bedreigde verzoekster dat hij haar familie zou vertellen waar ze was, als ze zou protesteren.

Verzoekster is het misbruik ondergaan en is na één jaar gevlucht.

Zij heeft bij het CGVS niet opnieuw durven vertellen dat het om aanhoudende verkrachtingen ging.

Zij was bang dat de interviewer zou denken dat zij ervan genoot en akkoord was.

Omgaan met een incestverleden is ongelofelijk moeilijk.

Op de website <https://www.seksuologischehulp.be/incestverwerking> leest men: [...]

Verzoekster is ernstig getraumatiseerd door de verkrachtingen door haar oom.

Verzoekster kan opnieuw verwijzen naar het zeer uitgebreide rapport van het BCHV, waarin de rol van schaamte en stigma wordt onderzocht: [...]

Aangezien consistente verklaringen omwille van trauma net niet gegarandeerd kunnen worden, is dit problematisch voor de getraumatiseerde asielzoeker. Dit blijkt bijvoorbeeld uit de studie "A Multidisciplinary Analysis of the Decision-making Process" uitgevoerd rond een reeks beslissingen van de Immigration Board of Canada. Hierbij werd onderzoek gevoerd naar de wettelijke, psychologische en culturele factoren die elk een rol kunnen spelen in besluitvormingsproces van een asielaanvraag. Met betrekking tot de impact van de psychologische factor op de geloofwaardigheid, werd gesteld: [...]

d. Met betrekking tot het vertrek naar Europa en de gedwongen prostitutie

- Inconsistenties tussen verklaringen gedaan bij DVZ en CGVS

Verzoeksters relaas is een verhaal dat zoveel Nigeriaanse meisjes meemaken. Ze worden naar Europa gelokt met een mooi verhaal, maar komen in de prostitutie terecht.

Verzoekster werkte in Oostenrijk en in Italië. De bewijzen daarvan zijn te vinden in het administratief dossier, daar zij in beide landen asiel aanvroeg.

Verzoekster spreekt zich inderdaad tegen, maar de vraag is waarom? Dit stuk van het verhaal wordt zowieso niet meegenomen in de beoordeling van de vrees voor vervolging in het land van herkomst.

Verzoekster geeft nog aan dat zij bang is van V. en L.. Bij de Dienst vreemdelingenzaken heeft zij het daarom niet over hun rol gehad.

Verzoekster vreest voor vergelding van de mensen, die haar reeds met de dood bedreigden.

Verzoekster verwijst naar een zeer recente artikel, genaamd *The victim of trafficking and the recognition of refugee status*⁸, waarin beschreven staat dat er bij slachtoffers van mensenhandel vaak een gebrek aan medewerking is, en veel tegenstrijdigheden zijn.

[...]

De uitbuiters leren slachtoffers een ander verhaal aan. Gedurende hun parcours raakt het echte en het aangeleerde verhaal verward, zodat het voor de slachtoffers onmogelijk wordt hun echte verhaal zonder fouten te vertellen.

- Verzoekster had moeten weten dat zij prostituee zou worden

Verzoekster ontvluchtte haar ouderlijk huis omdat zij gedwongen zou worden te huwen en genitaal gemutileerd dreigde te worden.

Zij kwam terecht bij een oom die haar maandenlang seksueel misbruikte.

Toen zij eindelijk ontsnapte aan deze situatie, was verzoekster zeer kwetsbaar en was zij bovendien overgeleverd aan de vrouw die haar hielp.

Verzoekster kon nergens anders naartoe gaan.

Zij was wellicht naïef, maar kon zich op dat moment ook geen kritische gedachtes veroorloven

De motivering van verwerende partij houdt geenszins rekening met de leeftijd en de psychologische toestand van verzoekster.

Uit het jaarverslag van Myria, blijkt dat er tientallen meisjes in België zijn die gedwongen worden ge prostitueerd in Nigeriaanse mensenhandelnetwerken. Deze meisjes geloven allemaal dat ze om andere redenen naar Europa komen.

Het gaat om recente dossiers en een fenomeen dat helemaal geen einde heeft genomen, nu er informatie zou verstrekt worden aan meisjes in Benin City.

Verzoekster wijst er bovendien op dat zulks ook wordt tegengesproken door de cijfers.

In een recent artikel van specialiste ter zake di Nazzarena Zorzella, leest men: [...]

- Verzoekster vroeg geen hulp aan de Oostenrijkse autoriteiten, wanneer zij gearresteerd werd

Zoals zoveel vrouwen, die gedwongen worden om zich te prostitueren, vroeg ook verzoekster geen hulp aan de politie.

Mocht zij dat wel gedaan hebben, dan zou zij eerder een uitzondering zijn.

De vrouwen, die gedwongen worden om zich te prostitueren, zoals verzoekster, worden met een ingenieus systeem van bedreigingen braaf gehouden. Zij zullen zelden hun onderdrukkers gaan aangeven.

Opnieuw kan verwezen worden naar het jaarverslag van Myria, waarin een aantal dossiers van slachtoffers van Nigeriaanse mensenhandelnetwerken besproken worden, en men kan vaststellen dat de slachtoffers geen hulp gevraagd hebben bij de politie.

In elk van de in het jaarverslag besproken dossiers, werden de meisjes onder druk gezet en bedreigd.

En met succes: geen van de meisjes ging naar de politie om klacht neer te leggen tegen de mensenhandelaars.

Verzoekster doet niet anders dan de andere slachtoffers. Haar kan absoluut niet verweten worden dat zij handelt als eender welk ander slachtoffer van gedwongen prostitutie.

- Onbegrijpelijk dat verzoekster na haar ontsnapping opnieuw in dezelfde buurt ging werken

Verzoekster is nadat zij besloten heeft om niet langer voor V. te werken, opnieuw aan de slag te gaan als prostituee op de plaats waar zij ook voorheen werkte.

Verzoekster wijst erop dat zij daar werkte zonder onder supervisie te staan van L. of V..

L. of V. waren nooit naar deze plaats gekomen.

Verzoekster verwachtte niet dat L. of V. haar dus op deze plaats zouden komen zoeken. Verzoekster wilde werken op een plaats waar zij de omstaanders kent. Het is bijzonder gevaarlijk om te werken als straatprostituee in Italië. Men gaat mee in de auto van mannen die men niet kent. De gevaren voor geweld zijn zee groot. De enige veiligheid die men heeft, is dat te doen op een plaats waar men de andere meisjes kent.

In Italië is prostitutie een taboe, hetgeen juist zorgt voor meer geweld en straffeloosheid. De vrouwen die zich prostitueren, worden met een groot misprijzen behandeld, ook door de hoerenlopers zelf. Zich op straat gaan prostitueren in Italië, op een plaats waar men niemand kent, is zichzelf evenzeer in gevaar brengen.

- Verzoekster vroeg geen hulp aan de Italiaanse autoriteiten, wanneer zij werd verwond door een man die haar probeerde te vermoorden

Verzoekster kan opnieuw verwijzen naar hetgeen zij hierboven heeft gemeld over de reden waarom zij geen hulp vroeg van de Oostenrijkse politie.

De vrouwen, die gedwongen worden om zich te prostitueren, zoals verzoekster, worden met een ingenieus systeem van bedreigingen braaf gehouden. Zij zullen zelden hun onderdrukkers gaan aangeven.

Opnieuw kan verwezen worden naar het jaarverslag van Myria, waarin een aantal dossiers van slachtoffers van Nigeriaanse mensenhandelnetwerken besproken worden, en men kan vaststellen dat de slachtoffers geen hulp gevraagd hebben bij de politie.

In elk van de in het jaarverslag besproken dossiers, werden de meisjes onder druk gezet en bedreigd.

En met succes: geen van de meisjes ging naar de politie om klacht neer te leggen tegen de mensenhandelaars.

Verzoekster doet niet anders dan de andere slachtoffers. Haar kan absoluut niet verweten worden dat zij handelt als eender welk ander slachtoffer van gedwongen prostitutie.

- Deze problemen waren in Europa en kunnen niet leiden tot bescherming

Verzoekster verwijst naar een recent artikel over het lot van wie terugkeert naar Nigeria, na een verblijf in Europa als slachtoffer van mensenhandel: [...]

Verder kan zij verwijzen naar een rapport, dat wijst op de risico's om opnieuw slachtoffer te worden, en dat zij geheel voegt als stuk 3.

Uit dit stuk blijkt dat wie terugkeert naar Nigeria niet beschermd kan worden door de Nigeriaanse autoriteiten, ondanks de engagementen die Nigeria hierover op papier nam.

De slachtoffers van Mensensmokkel die terugkeren worden gezien als mislukkelingen, en indien hun schuld niet is afbetaald, zullen zij in de meeste gevallen gedwongen worden opnieuw te migreren en zich opnieuw te prostitueren.

Het EASO Country of Origin Information Report (Nigeria Sex trafficking of Women), dat zich in het administratief dossier bevindt, ondersteunt deze stelling: [...]

Uit dit rapport blijkt dat de slachtoffers van mensenhandel geen steun krijgen bij terugkeer uit Europa, tenzij zij expliciet erkend werden als slachtoffer.

Voor verzoekster zal dit niet het geval zijn, aangezien zij niet in België slachtoffer werd, en dus buiten de definitie van mensenhandel in Belgisch recht valt.

Het EASO-rapport stelt dat alle vrouwen die terugkeren vanuit Europa verondersteld worden om als prostituee gewerkt te hebben en ook dit stigma zullen krijgen. Tenzij zij met veel geld terugkeren, zullen zij door hun familie verstoten worden.

Ook door de gemeenschap zullen zij gestigmatiseerd worden.

Zonder hun familie, hebben zij geen netwerk en zullen zij moeten overleven door zich opnieuw te prostitueren. NGO's of de Nigeriaanse staat kunnen deze problemen niet verhelpen, of doen het tot op heden niet.

[...]

3. Wat betreft de subsidiaire bescherming

Zoals hierboven aangetoond, zijn er objectieve elementen van het profiel van verzoekster, waardoor ze in gevaar zou zijn in geval van terugkeer naar Nigeria.

In geen geval kan zij terugkeren naar haar familie, nu zij jarenlang van prostitutie heeft geleefd.

Returnees zijn bovendien zeer vaak slachtoffer van geweld: [...]

Verzoekster komt in aanmerking voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, b) of c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar een arrest van Uw Raad van 18 november 2016 (RVV 117.967), waarbij in een gelijkaardige zaak werd beslist om de subsidiaire bescherming toe te kennen: [...].

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster het rapport "Konkunre A Eghafona, The phenomenon of re-trafficking of women repatriated in Nigeria, 2020" (stuk 3).

2.3. Bij aanvullende nota van 27 augustus 2021 brengt verweerder volgend rapport bij: COI Focus "Nigeria. Situation sécuritaire dans le nord-est" van 20 november 2020 (update).

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. In de mate dat verzoekster aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

De Raad kan wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in die mate dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

Verzoekster verwijst naar haar profiel en problemen, stelt dat ze ernstig getraumatiseerd is en meent dat ze wel degelijk bijzondere procedurele noden heeft. Ze legt uit dat ze niet wordt gevolgd door een psycholoog omdat er in Limburg geen beschikbaar bleek voor verzoekster.

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk”.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Tot de datum van het nemen van de bestreden beslissing werden geen bijzondere procedurele noden aangetoond waarvan genoegzaam zou kunnen blijken dat deze tot steunmaatregelen nopen (*“Beoordeling bijzondere procedurele noden”*, de *“Vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ”*, de *“verklaring DVZ”*, de *“vragenlijst CGVS”*, de notities van het persoonlijk onderhoud, de documenten neergelegd door verzoekster of enig ander concreet element dat verzoekster in een later stadium en in overeenstemming met artikel 48/9, § 3 van de Vreemdelingenwet op schriftelijke wijze zou hebben signaleerd aan het CGVS).

Verzoeksters raadsman merkt tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar op dat verzoekster kwetsbaar is, dat haar situatie als alleenstaande moeder in het opvangcentrum stresserend is en dat het door de coronacrisis onmogelijk is psychologische hulp te vinden voor verzoekster (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29), doch heeft op geen enkel moment te kennen gegeven dat verzoekster omwille van haar (psychische) toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure.

Er dient hernomen dat de *protection officer* doorheen het persoonlijk onderhoud en bij de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming rekening heeft gehouden met verzoeksters (zelfverklaarde) kwetsbaar profiel en dat doorheen de procedure geen enkel psychologisch of psychiatrisch attest werd neergelegd die verzoeksters psychologische toestand adstrueert, laat staan dat wordt aangetoond dat verzoeksters toestand haar verhindert, dan wel verhinderd heeft, coherente verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

8. De aangevoerde schending van artikel 17 PR CGVS kan evenmin worden aangenomen. Dient immers te worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoekster met bepaalde tegenstrijdigheden in haar gezegden niet zou zijn geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Voormeld artikel voorziet verder slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Daarenboven geniet verzoekster in het kader van onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid om middels het verzoekschrift eventuele tegenstrijdigheden of onduidelijkheden recht te zetten.

9. Wat betreft de vaststelling dat verzoekster bij de DVZ haar beweerde gedwongen huwelijk in Nigeria niet vermeldde, legt verzoekster uit dat ze een aantal zaken bij de DVZ veel te rudimentair heeft verteld omdat ze psychologische problemen en zeer veel stress heeft en het interview in het Engels plaatsvond.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van haar asielrelaas.

Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat zij ten gevolge van (beweerde) stress of psychologische problemen geheugenproblemen zou hebben. Deze kunnen dan ook niet worden aangewend ter verschoning van haar nalatigheid haar vrees voor een gedwongen huwelijk te vermelden bij de DVZ. De vaststelling dat verzoekster bij de DVZ geen melding maakte van een gedwongen huwelijk, een kernelement uit haar asielrelaas, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid ervan.

Ook het gegeven dat het interview bij de DVZ in het Engels verliep kan niet verschonen dat verzoekster er met geen woord repte over het gedwongen huwelijk. Immers, ook het persoonlijk onderhoud verliep in het Engels en verzoekster bleek hier wel in staat het gedwongen huwelijk te vermelden.

Hoe dan ook, verzoekster heeft er zelf voor gekozen om zich doorheen de procedure te laten bijstaan door een Engelstalige tolk. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het indienen van haar verzoek op de DVZ en in overeenstemming met artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet om de bijstand van een tolk Engels verzocht heeft.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster haar verklaringen voor de DVZ in het Engels aflegde en dit zonder noemenswaardige problemen verlopen is; verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigde dat het interview bij de DVZ goed verlopen is en dat ze de voornaamste redenen voor haar verzoek om internationale bescherming heeft vermeld (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3); de *protection officer* bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verzoekster heeft gezegd dat verzoekster moest aangeven wanneer zij iets niet zou begrijpen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2); dat verzoekster aan het einde van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft aangegeven dat zij de *protection officer* en de vragen goed had begrepen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28-29); dat gedurende het verloop van verzoeksters onderhoud – behoudens door verzoeksters raadsman die op algemene wijze aangaf dat het Engels niet verzoeksters moedertaal is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29) – geen opmerkingen werden gemaakt,

noch door verzoekster of haar advocaat, noch door de tolk of de *protection officer*, waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen.

Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoeksters onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

Het gegeven dat verzoekster bij de DVZ geen melding maakte van haar gedwongen huwelijk kan derhalve niet worden verschoond door voorgehouden stress, psychologische problemen en/of taalproblemen en tast wel degelijk de geloofwaardigheid van haar asielrelaas aan.

10. Voorts legt verzoekster in het verzoekschrift uit dat ze de volledige naam van haar toekomstige echtgenoot niet kent omdat ze hem nooit heeft ontmoet, het huwelijk onmiddellijk geweigerd heeft en is weggegaan.

Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat het – zoals in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt – niet aannemelijk is dat verzoekster wél het exacte bedrag van de bruidsschat kent maar niet de volledige naam van haar toekomstige echtgenoot. Dergelijke inconsistente verklaringen doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van het beweerd gedwongen huwelijk.

11. Daarnaast kan in navolging van de bestreden beslissing worden vastgesteld dat verzoeksters oom M. niet veel moeite heeft gedaan om verzoekster te zoeken na haar vlucht, aangezien verzoekster niet wist of haar oom M. haar is komen zoeken in Benin City.

Verzoekster stelt hierover dat het waarschijnlijk is dat haar familie ook oom J. heeft opgebeld en heeft gevraagd waar verzoekster is, maar dat ze hier niet van op de hoogte is en dit haar niet kan worden verweten.

Nochtans kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster, die omwille van haar vrees voor een gedwongen huwelijk en VGV wegvluchtte uit haar geboortedorp Ubukwa en introk bij haar oom J. in Benin City, zou trachten te weten te komen of haar familie nog naar haar op zoek is en hierover zou informeren bij haar oom J.. Tevens is het redelijk te verwachten dat verzoeksters oom J. haar inlicht over eventuele pogingen van haar familie haar te vinden.

Verzoeksters onwetendheid aangaande het gegeven of haar oom haar al dan niet heeft trachten zoeken, ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van haar problemen.

12. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift voorts naar algemene informatie aangaande kindhuwelijken in Nigeria en stelt dat bijna de helft van de Nigeriaanse meisjes voor hun 18de verjaardag worden uitgehuwelijkt. Verzoekster beroept zich echter op algemene cijfers die voor heel Nigeria gelden en gaat eraan voorbij dat de beschikbare informatie waarop de motivering in de bestreden beslissing is gebaseerd aangeeft dat kindhuwelijken in Edo State, waarvan verzoekster afkomstig is, niet zouden voorkomen door de verschillende wetten die er gelden.

Hoe dan ook kan een verwijzing naar algemene informatie niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. De door verzoekster bijgebrachte informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gezien haar ongeloofwaardige verklaringen omtrent het gedwongen huwelijk, in gebreke.

13. Inzake de inconsistenties tussen haar verklaringen bij de DVZ en het CGVS aangaande haar vrees voor VGV legt verzoekster uit dat ze na het overlijden van haar vader een vrees voor besnijdenis kreeg.

Het louter bevestigen van één versie van haar uiteenlopende verklaringen kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden en terechte motivering dienaangaande in de bestreden beslissing: *“Vooreerst blijken opnieuw een aantal inconsistenties tussen uw verklaringen bij de DVZ en die op het CGVS de geloofwaardigheid van dit motief aan te tasten. Zoals hogerop reeds werd aangehaald, linkte u in de verklaringen die u aflegde bij DVZ de dwang om u te laten besnijden, de reden waarom u het*

huis van uw vader ontvluchtte, op geen enkel moment aan een gedwongen huwelijk. Sterker nog. Waar u bij de DVZ verklaarde dat je het moet doen in uw familie, u 14 jaar was toen ze zegden dat u het moest doen en het uw ouders en de familie van uw vader waren die wilden dat u het deed (vragenlijst CGVS dd. 15 mei 2019, vragen 4 en 5), verklaarde echter tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw vrees voor een huwelijk en bijgevolg VGV begon na de begrafenis van uw vader (zie notities CGVS, p 20). U was echter **16 jaar** bij het overlijden van uw vader zoals u ook zelf aangeeft (zie notities CGVS, p 6). Bij het CGVS bleken het ook plots niet meer uw ouders te zijn die aandrongen op VGV. Immers, toen de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg wat uw moeder vond van VGV, gaf u aan dat ze het idee niet goed vond en u verduidelijkte dat ze op uw leeftijd er niet echt voorstander van was. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg wat uw vader vond van VGV, gaf u aan dat hij al dood was en hij er daarvoor nooit iets over zei (zie notities CGVS, p 21). Verder verklaarde u bij de DVZ dat zowel uw moeder als uw vader van de 'Beni' etnie zijn (zie verklaringen DVZ, dd 24/07/2018, vraag 6e). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat uw moeder een andere etnie heeft dan uw vader. U geeft aan dat ze van Delta is en niet van Beni (zie notities CGVS, p 9). **Door – wederom- incoherente verklaringen af te leggen, in casu over de etnie van uw moeder - een aspect dat een rol speelt bij de prevalentie van VGV -, wordt uw (algehele) geloofwaardigheid verder gefnuikt.** Uw verklaringen over de kennis die u over VGV zou hebben aan de hand van de info die u van uw moeder kreeg (zie notities CGVS, p 21), is bijgevolg niet aannemelijk.”.

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

In navolging van verweerder dient benadrukt dat verzoeksters manifest tegenstrijdige verklaringen aangaande haar vrees voor besnijdenis de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnen.

14. Verzoekster volhardt dat haar oom M. besliste dat ze VGV diende te ondergaan zodat deze haar kon uithuwelijken en stelt dat ze, niettemin de prevalentiegraad in Nigeria laag is, zelf niet kiest of ze behoort tot degenen die besneden worden of niet.

Verzoekster weerlegt hiermee echter allerm minst de motivering in de bestreden beslissing dat de prevalentiegraad inzake VGV laag is en VGV in Nigeria niet kan beschouwd worden als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen én dat verzoekster bijgevolg haar persoonlijke vrees voor besnijdenis concreet diende aan te tonen, waarin zij geenszins slaagde.

15. Wat betreft verzoeksters vrees voor VGV in hoofde van haar dochter stelt verzoekster in het verzoekschrift dat zijzelf in geval van terugkeer naar Nigeria gedwongen uitgethuwelijkt zal worden en haar dochter als kind uit een andere relatie naar het gezin van haar oom M. zal gaan en besneden worden.

Dienaangaande dient opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zal worden uitgethuwelijkt in geval van terugkeer naar Nigeria, laat staan dat haar dochter vervolgens in het gezin van haar oom M. zou terechtkomen én besneden worden. Verzoeksters vrees is gebaseerd op loutere veronderstellingen die zij op geen enkele wijze aan toont.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Ook ivm uw aangehaalde vrees dat uw dochter VGV zou ondergaan onder druk van uw oom M. (zie notities CGVS, p 27) bij terugkeer naar Nigeria kan geen geloof worden gehecht. Immers, bent u niet in staat, door de opeenstapeling van leugenachtige verklaringen, om aannemelijk te maken dat uw oom M. u zou dwingen om VGV te ondergaan. Zodoende kan u ook niet aannemelijk maken dat uw dochter, wanneer ze ongeveer vijftien jaar zou zijn (u geeft immers aan dat de traditie binnen uw familie is om de meisjes op die leeftijd VGV te laten ondergaan), zou gedwongen worden door uw oom M. om VGV te ondergaan (zie notities CGVS, p 21). Bovendien kan worden opgemerkt dat de vader van uw dochter net zoals u tegen VGV is gekant (zie notities CGVS, p 27). Uit informatie blijkt dat de **beslissing om VGV toe te passen hoofdzakelijk berust bij de vader of de moeder** en de houding van de grootouders (of andere familieleden) vrij onbeduidend zou zijn. Hun mening kan worden beschouwd als die van een wijs persoon, zonder ander belang. Ook al proberen andere verwanten deze beslissing te beïnvloeden, toch beperken hun drukmiddelen zich in deze context tot bedreigingen in verband met de steun. Een ouder die zich verzet tegen de besnijdenis van zijn minderjarige kind in een gemeenschap die VGV toepast, kan maatschappelijk worden gediscrimineerd en kan worden uitgesloten omdat hij zich in strijd met de familiale en culturele tradities gedraagt. Echter, deze houding van de gemeenschap kan niet worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.”

Verzoekster toont niet aan dat haar dochter in geval van terugkeer het gevaar loopt te worden besneden, noch dat verzoekster niet in staat zou zijn om haar dochter in Nigeria te beschermen voor VGV.

16. Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters vrees voor een gedwongen huwelijk en VGV, kon verweerder terecht concluderen dat evenmin geloofwaardig is dat verzoekster omwille hiervan haar dorp en familie zou zijn ontvlucht naar haar oom J. in Benin City, laat staan dat J. haar onder druk kon zetten door te dreigen haar familie te verwittigen dat ze bij hem onderdook.

17. Inzake verzoeksters inconsistente verklaringen aangaande haar verblijfplaatsen in Nigeria verwijst ze opnieuw naar het feit dat de interviews in het Engels plaatsvonden. Zoals hierboven vastgesteld, heeft verzoekster geen communicatie- of vertaalproblemen aannemelijk gemaakt doorheen de interviews. De vaststelling dat verzoekster bij de DVZ geen melding maakte van haar eenjarig verblijf bij haar oom J. in Benin City doet dan ook fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. De motivering in de bestreden beslissing dienaangaande blijft overeind.

18. Wat betreft de vaststelling dat verzoekster bij de DVZ vertelde dat ze meermaals misbruikt werd en het bij het CGVS hield op één verkrachting, legt verzoekster in het verzoekschrift uit dat ze bij het CGVS niet opnieuw durfde vertellen dat het om aanhoudende verkrachtingen ging en haalt ze algemene informatie aan waaruit blijkt dat omgaan met een incestverleden ongelooflijk moeilijk is.

Vooreerst dient hernomen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst.

Bovendien werd verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen op de vertrouwelijkheid van haar verklaringen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1).

Uit verzoeksters verklaringen kan voorts niet blijken dat zij enige schroom of geslotenheid had omtrent de door haar voorgehouden verkrachting(en) door haar oom J. (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, p. 20, p. 26-27).

Verzoeksters uitleg en verwijzingen naar algemene informatie met betrekking tot slachtoffers van incest kunnen bijgevolg niet verschonen dat ze tegenstrijdige verklaringen aangaande de frequentie van het seksueel misbruik door haar oom zou debiteren, een essentieel element in haar relaas. Verweerder kon dan ook terecht concluderen dat verzoekster met haar incoherente verklaringen aangaande (de omstandigheden van) het verblijf bij haar oom de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnt.

19. Gezien de ongeloofwaardigheid van verzoeksters vrees voor VGV en een gedwongen huwelijk, de vlucht uit haar dorp omwille hiervan en (de omstandigheden van) het verblijf bij haar oom J. in Benin City, is evenmin geloofwaardig dat verzoekster op straat belandde in Benin City en zo in de handen van Madame G., die met haar dochter verzoeksters reis naar Europa regelde, en de gedwongen prostitutie belandde.

20. Daar waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat ze bang was voor V. en L. en verwijst naar algemene informatie aangaande de medewerking van slachtoffers van mensenhandel in de asielpprocedure, kan dit, mede gelet op bovenstaande vaststellingen, haar manifest inconsistente verklaringen aangaande haar vertrek naar Europa en het feit dat ze haar reis moest terugbetalen door gedwongen prostitutie niet verschonen.

De bestreden beslissing stelt terecht als volgt:

“Opnieuw dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw verklaringen bij de DVZ en die op het CGVS meermaals inconsistent blijken ter zake. U verklaarde bij de DVZ dat een dochter van een vriendin van uw moeder uw reis betaalde en dat u niet weet hoeveel ze betaalde (zie Vragenlijst DVZ ingevuld op 24/07/2018, vraag 36). Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat u wel degelijk wist dat u 25.000 euro zou moeten betalen aan de dochter van G., V. (zie notities CGVS, p 15). Tevens blijkt dat u Nigeria heeft verlaten met de hulp van V., die helemaal geen vriendin is van uw moeder (zie notities CGVS, p 14). Verder verklaarde u bij de DVZ dat u naar Europa was gelokt met de bedoeling om in Afrikaanse shows te dansen en te spelen (zie Verklaringen DVZ, ingevuld op 24/07/2018, vraag 31).

Tijdens uw verklaringen bij het CGVS verklaarde u echter dat u naar Europa kwam om daar te werken in een kapperszaak (zie notities CGVS, p 14). Verder verklaarde u bij de DVZ dat u per abuis in Oostenrijk terecht kwam. U verklaarde er dat u naar Milaan wilde gaan, maar dat u een verkeerde trein nam (zie Verklaringen DVZ, ingevuld op 24/07/2018, vraag 22). Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat V. u vroeg om naar Oostenrijk te komen (zie notities CGVS, p 14). Verder verklaarde u bij het CGVS dat u geen internationale bescherming vroeg in Oostenrijk (zie Verklaringen DVZ, ingevuld op 24/07/2018, vraag 22). Uit informatie in uw administratief dossier blijkt echter dat u wel degelijk internationale bescherming vroeg in Oostenrijk op 20 juni 2016 en op 18 april 2017 (zie informatie in uw administratief dossier). Bovenstaande talrijke inconsistenties betreffende uw reis en tijd in Europa ondermijnen verder in ernstige mate uw geloofwaardigheid ter zake.”.

21. Blijkens de bestreden beslissing wordt verder geen geloof gehecht aan verzoeksters verklaringen aangaande de gedwongen prostitutie, gezien (i) gelet op verzoeksters profiel en de algemeen gekende context van migratie en prostitutie in Benin City niet aannemelijk is dat verzoekster een blind vertrouwen in G. en V. zou hebben; (ii) niet kan worden aangenomen dat verzoekster naliet bescherming te vragen bij de Oostenrijkse autoriteiten; (iii) verzoekster bij aankomst in Italië V. zelf opbelde om te zeggen waar ze was; (iv) niet geloofwaardig is dat verzoekster, nadat ze eerder uit de handen van V. en vervolgens uit die van haar handlanger ontsnapte, gewoon terug in dezelfde buurt ging werken.

Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het volharden in haar asielrelaas en verduidelijken van (de gebeurtenissen die voorafgingen aan) de vermeende gedwongen prostitutie, het verwijzen naar algemene informatie aangaande de houding van slachtoffers van mensenhandelarennetwerken en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing inzake de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verstricking in een prostitutienetwerk te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

22. Gelet op voorgaande wordt geen enkel geloof gehecht aan verzoeksters beweringen te zijn terechtgekomen in de gedwongen prostitutie in Europa. De door verzoekster neergelegde algemene informatie aangaande de terugkeer van slachtoffers van gedwongen prostitutie (stuk 3) en de geciteerde informatie in het verzoekschrift zijn bijgevolg niet dienstig.

23. Daar waar verzoekster doorheen het verzoekschrift meermaals verwijst naar beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gaat zij eraan voorbij dat arresten van de Raad geen precedenterwaarde hebben.

24. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

25. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

26. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook naar de bij aanvullende nota van 27 augustus 2021 aangebrachte update van de landeninformatie en beoordeling van de veiligheidssituatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in

de staat Edo, Nigeria geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de beschikbare informatie niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS